

(rozhovor s Věrou Martinovou)

Vždy je v životě něco poprvé. Přiznám se, že zpěvačku [Věru Martinovou](#) jsem znal pouze z rádia, televize a občas i z barevných časopisů. Její neznámější Malý dům nad skálou mi vždy zněl spíše jako popík a Věru Martinovou jsem do této škatulky občas i řadil. Věře Martinové daly její sudičky několik darů: Krásu, hlas a hudební talent.

Jenže člověk má nejprve na vlastní oči poznat a teprve potom soudit. Proto jsem se vypravil na samostatný koncert Věry Martinové v Kulturním domě Krakov na pražském sídlišti Bohnice. Věra Martinová hrála bez kapely a doprovázela se na kytaru. Jádrem vystoupení jsou skladby obsažené na desce **Kytarová**, kterou paní Martinová vydala v roce 2004 u vydavatelství AMOD (čtěte, prosím obráceně), které provozuje její manžel Jarda Petrásek, bubeník doprovodné kapely Gram a zvukař. Desku Kytarová nekoupíte běžně v distribuci, dostanete ji jen na koncertech Věry Martinové nebo si ji můžete objednat na jejích webových stránkách.

Po prvních tónech kytary mi šel mráz po zádech. Věra Martinová vystudovala klasickou kytaru na konzervatoři, ale nejen díky tomu má nástroj plně v rukou. Myslím, že většina známých písničkářek při zvuku kytary Věry Martinové tak trochu zbledne

Věra Martinová

zdroj: www.martinova.cz

závistí. Hlas Věry Martinové, zejména v bluesových polohách se vrýval jako meč do všech pórů mého poslechu a já seděl jako přibitý k sedadlu. Samozřejmě zněly i stále žádané písně včetně *Až na vrcholky hor*

či

Toulavý džíný

, ale takto naživo s kytarou měly nový, velmi přitažlivý rozměr.

Po představení jsem s kapkou trémy zasedl s paní Martinovou v neútulné šatně a poznal jsem,

Vera Martinová: Nemám ráda škatulky

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 09 Květen 2005 04:00

že je milý a bezprostřední člověk. Držela v ruce zapálenou cigaretu a se sklenicí whisky před sebou si se mnou povídala. Tak tady je to naše krátké povídání:

Paní Martinová, proč jste si zrovna vybrala hudební žánr country?

Vyrůstala jsem s trampskou písničkou a s country, protože jsem zažila krásný, ale krátký doba skautingu, když mě bylo osm nebo devět roků. To mě přitáhlo i ke kytáře, patřily k tomu táboráky a od malinka mě bavilo zpívání. Kytara je malý orchestr, který se dá vzít všude s sebou. Pak jsem se tomuto žánru na dlouhou dobu odrodila, když jsem studovala konzervatoř, klasickou kytaru. V té době jsem začala tíhnout spíše k šansónkům a folkovým písničkám. Dnes ze všech mých lásek vznikla určitá symbióza a já se snažím, aby se moje muzika nemusela řadit do žádných škatulek, protože já nemám škatulky ráda.

Uvažovala jste někdy například se zpíváním blues, džezu s nějakou menší džezovou kapelou?

Já jsem tom strašně uvažovala jako hodně mladá, ale dospěla jsem k závěru, že člověk musí být hodně dospělej a musí hodně prožít, pokud to v sobě vyloženě nemá. U většiny správnějších bluesových zpěvaček, jejichž životopisy si poslechnu nebo přečtu, tak jsou velmi těžký a já jsem tak moc těžký život neměla, tedy zatím (smích). Myslím si, že na blues by musel být člověk opravdu zralej a já bych si na to netroufla. Třeba to ale přijde, mám ten žánr ráda.

Když poslouchám vaši hru na kytaru, nenapadlo vás někdy natočit desku jen s klasickou kytarou?

Já jsem nikdy klasický kytáře nepropadla, protože jsem měla vždycky trému a jakmile byl nějaký koncert nebo veřejná produkce, tak jsem tím strašně trpěla. Pokud si udělám kytarový doprovod nebo při něm improvizuju, tak se z toho dokážu vyvlíknout, ale klasik to napíše tak, že se z toho nejde jen tak jednoduše vyhat. Já jsem díky trémě, kterou jsem s klasickou kytarou vždy zažívala, tento repertoár opustila. Jsem ale ráda, že jsem kytaru vystudovala. Je to další rozměr, který si do své muziky a kytarové hry promítnu.

Několikrát jste hrála ve Spojených státech. Jak se cítíte jako Češka, která hraje styl, která se

tam vlastně narodil? Hrála jste i před americkým publikem?

Hrála jsem především pro krajany. Je ale pravda, že na koncertech byli i Američani. Myslím si, že vozit převzatou country do Ameriky je absolutní zbytečnost. Přijet s něčím čemu my říkáme country, protože to tak cítíme a vycházíme i ze slovanských kořenů, tak tohle je pro Američany zajímavý. Daleko zajímavější je word music a tak je pro ně myslím přitažlivější slyšet muziku, kterou přivezeme jako původní od nás, než tam jet s jejich hity. Je to stejné jako kdyby oni k nám jeli hrát V širém poli studánečka kamenná.

V roce 1986 jste odešla od Schovaneck, tedy od zavedené kapely. Dala jste na samostatnou dráhu. Co myslíte, že třeba pro to, aby se to povedlo ?

To je hrozně těžká otázka. Muzika je poměr talentu a dřiny. Když ale dřina trošku převažuje navenek a vy lidem chcete dokázat, co všechno umíte, tak oni už to třeba nedokážou strávit. Musí být cítit, že ještě kousíček něčeho zbývá. Já myslím, že "zaujmout" je asi dar.

Jste jedna z mála osob ve svém žánru, které vystupují v médiích. Nemáte pocit, že vám to bere určitou část publika, mám na mysli třeba trampy nebo folkaře?

Tenhle pocit nemám vůbec. Bylo jedno období, kdy mi to vyčítali, zejména v začátcích, kdy se média skutečně na mě vrhla. Asi jsem byla něco jiného, někdo kdo vyplnil díru na trhu. Country zpívala třeba Naďa Urbánková, ale vždy nějak bokem. Nebyla tady ženská, která by se country naplno věnovala. Proto si mě média všímala.

V dnešní době si už tak nepřipadám. V televizi jsem tak u Franty Poláka ve Hvězdách které nehasnou, ale to jsou pořady, co si mi líbí a jsou kultivované. Františka Poláka mám strašně ráda. Jsem mu vděčná, že si na mě vzpomene. Na Nově mě v podstatě nevidíte a v bulvárních plátkách se o mě taky nepočtete. Já se proto nějak zvlášť mediálně profláknutá necítím, to v žádném případě.

Vím, že spolupracujete s Pavlínou Jíšovou. Můžete o této spolupráci něco říct ?

Pavlíčku mám strašně ráda. Je to ženská, která jednak báječně zpívá, je výbornej muzikant,

Vera Martinová: Nemám ráda škatulky

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 09 Květen 2005 04:00

píše krásný texty a je v tom nejlepším slova smyslu krásnej blázen a upřímněj člověk. Je to strašně pozitivní. Dokáže mi říct i věci, který by mi nikdo jinej neřekl, protože by se chtěl vyhnout nepříjemnostem. Moc si jí vážím a mám jí hrozně ráda. Pavlíno, jestli si to přečteš, mám krásný písničky od jednoho Angličana, se kterým jsme se skamarádili. Je to Jamie Marshall, bluesman hrající na kytaru a písící hrozně hezký věci. Teď jsem se dali trošičku dohromady a budu pro tebe mít práci.

Jakou muziku posloucháte ?

Snažím se mít přehled pokud možno o všem co se děje, i když popík už mě nic neříká. Strašně se mi líbí Alisson Kraus a Jerry Douglas. Mám ráda jakoukoli akustickou muziku, Marka Knopflera, Jamese Taylora, taky muzika, kterou nikam nezařadíte.

Sledujete českou folkovou scénu?

Pár let jsem byla i v porotě na Portě, občas se tam objevilo něco příjemného, ale mám pořád pocit určité stagnace v textech. Texty jsou obrovský problém a jsou pro mě dost podstatný. Takže mě nic vyloženě nenadchlo.

Kdo vám píše texty?

Nádherný věci mi napsal třeba Eda Krečmar, Pavel Vrba a v poslední době Ivan Hlas. Ten mi dokáže vyhovět skvěle i muzikantsky, protože u některých věcí je hrozně důležitý frázování. Já když napíšu písničku s textem v takový "svahilštině", je důležité, aby on ho rytmicky dodržel. A Pavlína mi taky vyhovuje.

Jak skládáte?

Někdy si najdu texty, který se mi líbí. Přišla mi třeba strašná spousta textů od úplně neznámých lidí. Když se to naštosovalo, probírala jsem se tím. Našla jsem tam pár krásnejch věcí, který

Vera Martinová: Nemám ráda škatulky

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 09 Květen 2005 04:00

jsem zhudebnila. Tak vznikla třeba píseň Divoká s nebo Jak kdy s Frantou Čárou Brejchou z Plzně, je to už docela zavedená spolupráce. Nebo napíšu muziku a sáhnu po Ivanovi nebo Pavlíně. Ti mi vyhovějí, a když se mi něco nelíbí, jsou ochotní to přepsat, nediskutují se mnou o tom a jsou oba dva rychlí.

Má vaše dvanáctiletá dcerka Anežka vztah k muzice?

Anežka se začíná dostávat do takových těch telecích let, kdy ona sama vůbec neví, ale začíná přemýšlet, čím by se jednou měla živit, co by měla dělat. Je z toho zmatená a přitom pubertálně se jí do ničeho moc nechce. Hraje na piano, to je skvělý, ale zatím nevypadá, že by se do toho zakousla a chtěla to dělat. Měla období, kdy moc pěkně malovala, ale teď je v takový tvůrčí krizi. Já jí říkám: proč nemaluješ? Ona odpovídá, že nemá žádné nápady a vůbec to neumí. Teď jsme dělali pořádek v jejích starých věcech a já jí řekla, aby se podívala, jaký malovala krásný věci. Snad se na tím zamyslí. Jinak je ale skvělá holka a moc děkuju tomu svému Pánubohu za to, že jí mám.

A co vaše obrázky?

Já nemám moc času, jsou to oleje a na ty člověk potřebuje čas. Teď jsem dělala portrét Anežky. Můj první obraz byl portrét malinkatý Anežky a teď to takovej "sleční" portrét.

Budou vaše obrazy někde vidět?

Dávám je na internetové stránky, pár jich tam ještě chybí a uvažuji maximálně o nějaké minivystavě ještě s někým. V tomhle oboru nejsem exhibicionistka.

Na koncertu jste zmínila chystané nové cédéčko. Můžete k němu říci něco bližšího?

Nemůžu, protože to ještě nevím. Zatím je sotva "počato". Už jsem se zmínila o spolupráci s Jamiem Marshalllem. Je to skvělejší kytarista a píše pěkný písničky. Já už mám taky něco v

Vera Martinová: Nemám ráda škatulky

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 09 Květen 2005 04:00

hlavě. Definitivní představu ale zatím nemám. Takže se nechme překvapit!

Moc děkuji za rozhovor.